

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a doua)

22 decembrie 2022*

„Trimitere preliminară – Acordul de asociere CEE-Turcia – Articolul 9 – Decizia nr. 1/80 – Articolul 10 alineatul (1) – Articolul 13 – Clauză de standstill – Reîntregirea familiei – Reglementare națională care introduce condiții noi, mai restrictive, în materie de reîntregire a familiei pentru soții resortisanților turci titulari ai unui permis de ședere permanentă în statul membru în cauză – Impunere în sarcina lucrătorului turc a unei condiții de promovare a unui examen care atestă un anumit nivel de cunoaștere a limbii oficiale a acestui stat membru – Justificare – Obiectiv care constă în asigurarea unei integrări reușite”

În cauza C-279/21,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Østre Landsret (Curtea de Apel din Regiunea de Est, Danemarca), prin decizia din 15 martie 2021, primită de Curte la 28 aprilie 2021, în procedura

X

împotriva

Udlændingenævnet,

CURTEA (Camera a doua),

compusă din doamna A. Prechal, președintă de cameră, domnul K. Lenaerts, președintele Curții, îndeplinind funcția de judecător al Camerei a doua, și domniile F. Biltgen (raportor), N. Wahl și J. Passer, judecători,

avocat general: domnul G. Pitruzzella,

grefier: doamna C. Strömholm, administratoare,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 18 mai 2022,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru X, de E. O. R. Khawaja, avocat;
- pentru guvernul danez, de V. Pasternak Jørgensen și M. Søndahl Wolff, în calitate de agenți, asistate de R. Holdgaard, avocat;

* Limba de procedură: daneza.

– pentru Comisia Europeană, de L. Grønfeldt și D. Martin, în calitate de agenți,
după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 8 septembrie 2022,
pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 9 din Acordul de instituire a unei asocieri între Comunitatea Economică Europeană și Turcia, care a fost semnat la 12 septembrie 1963 la Ankara de Republica Turcia, pe de o parte, precum și de statele membre ale CEE și de Comunitate, pe de altă parte, și care a fost încheiat, aprobat și confirmat în numele acesteia din urmă prin Decizia 64/732/CEE a Consiliului din 23 decembrie 1963 (JO 1964, 217, p. 3685, Ediție specială, 11/vol. 1, p. 10, denumit în continuare „Acordul de asociere”), precum și a articolului 10 alineatul (1) și a articolului 13 din Decizia nr. 1/80 a Consiliului de asociere instituit prin acest acord, din 19 septembrie 1980, privind dezvoltarea asocierii între Comunitatea Economică Europeană și Turcia (denumită în continuare „Decizia nr. 1/80”).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între X, o resortisantă turcă, pe de o parte, și Udlændingenævnet (Comisia de Soluționare a Contestățiilor în materie de Imigrație, Danemarca), pe de altă parte, în legătură cu respingerea unei cereri de permis de ședere în Danemarca în scopul reîntregirii familiei.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

Acordul de asociere

- 3 Din articolul 2 alineatul (1) din Acordul de asociere rezultă că obiectivul acestuia este de a promova consolidarea continuă și echilibrată a relațiilor comerciale și economice dintre părțile contractante, ținând seama pe deplin de necesitatea de a asigura dezvoltarea accelerată a economiei Turciei și creșterea nivelului de ocupare a forței de muncă și a condițiilor de viață ale poporului turc.
- 4 Articolul 9 din acest acord are următorul cuprins:
„Părțile contractante recunosc că, în domeniul de aplicare al acordului și fără a se aduce atingere dispozițiilor speciale care ar putea fi stabilite în conformitate cu articolul 8, orice discriminare pe motiv de cetățenie sau naționalitate este interzisă în conformitate cu principiul prevăzut la articolul 7 din Tratatul de instituire a Comunității.”

Decizia nr. 1/80

5 După cum reiese din al treilea considerent al Deciziei nr. 1/80, aceasta urmărește să îmbunătățească, în domeniul social, regimul de care beneficiază lucrătorii turci și membrii familiilor acestora în raport cu regimul instituit prin Decizia nr. 2/76 din 20 decembrie 1976, adoptată de Consiliul de asociere.

6 Capitolul II din Decizia nr. 1/80, intitulat „Dispoziții sociale”, cuprinde o secțiune 1, intitulată „Aspecte referitoare la ocuparea forței de muncă și la libera circulație a lucrătorilor”, în care figurează articolele 6-16 din această decizie.

7 Articolul 6 din decizia menționată prevede:

„(1) Sub rezerva dispozițiilor articolului 7, referitor la accesul liber la încadrarea în muncă al membrilor familiei sale, lucrătorul turc care este încadrat pe piața legală a muncii dintr-un stat membru:

- are dreptul, în acest stat membru, după un an în care a fost încadrat în muncă în mod legal, la reînnoirea permisului său de muncă la același angajator, dacă acesta dispune de un loc de muncă;
- are dreptul, în acest stat membru, după trei ani în care a fost încadrat în muncă în mod legal și sub rezerva priorității ce trebuie acordată lucrătorilor din statele membre ale Comunității, să accepte o altă ofertă din partea unui angajator, la alegerea sa, făcută în condiții obișnuite și înregistrată la serviciile de ocupare a forței de muncă din acest stat membru, în cadrul aceleiași profesii;
- beneficiază, în acest stat membru, după patru ani în care a fost încadrat în muncă în mod legal, de acces liber la orice activitate salariată, la alegerea sa.

[...]

(3) Modalitățile de aplicare a dispozițiilor alineatelor (1) și (2) sunt stabilite de reglementările naționale.” [traducere neoficială]

8 Articolul 10 alineatul (1) din aceeași decizie prevede:

„Statele membre ale Comunității acordă lucrătorilor turci care aparțin pieței legale a muncii a acestor state un regim caracterizat prin lipsa oricărei discriminări pe motiv de cetățenie în raport cu lucrătorii comunitari în ceea ce privește remunerarea și celelalte condiții de muncă.” [traducere neoficială]

9 Articolul 13 din Decizia nr. 1/80 prevede:

„Statele membre ale Comunității și Turcia nu pot introduce noi restricții privind condițiile de acces la încadrarea în muncă a lucrătorilor și a membrilor familiei lor care se găsesc pe teritoriul acestor state în situație legală în ceea ce privește șederea și accesul pe piața muncii.” [traducere neoficială]

10 Articolul 14 alineatul (1) din această decizie are următorul cuprins:

„Dispozițiile prezentei secțiuni sunt aplicate sub rezerva restricțiilor justificate de motive de ordine publică, de siguranță publică și de sănătate publică.” [traducere neoficială]

- 11 Conform articolului 16 din decizia menționată, dispozițiile secțiunii 1 din capitolul II din aceasta se aplică de la 1 decembrie 1980.

Dreptul danez

- 12 Articolul 9 din udlændingeloven (Legea privind străinii), în versiunea aplicabilă faptelor din litigiul principal (denumită în continuare „Legea privind străinii”), este redactat după cum urmează:

„1. Un permis de ședere poate fi eliberat, la cerere:

- 1) oricărui străin cu vârsta de peste 24 de ani, care locuiește, în cadrul căsătoriei sau al unui concubinaj durabil, cu o persoană rezidentă în Danemarca cu vârsta de peste 24 de ani:

[...]

d) care este titulara unui permis de ședere permanentă în Danemarca de cel puțin trei ani,

[...]

12. Cu excepția cazului în care există motive speciale, care țin mai ales de unitatea familiei, se poate acorda un permis de ședere în temeiul alineatului 1 punctul 1) litera d) numai dacă persoana cu reședința pe teritoriul danez:

[...]

5) a promovat testul «*Prøve i Dansk 1*», în sensul articolului 9 alineatul 1 din lov om danskudannelse til voksne udlændinge m.fl [Legea privind cursurile de limbă daneză pentru străinii majori] sau un examen de limba daneză de nivel echivalent sau superior și

[...]”

- 13 Condiția de promovare a testului „*Prøve i Dansk 1*” sau a unui examen de limba daneză de nivel echivalent sau superior, prevăzută la articolul 9 alineatul 12 punctul 5 din Legea privind străinii, a fost introdusă prin lov nr. 572 om ændring af udlændingeloven (Legea nr. 572 de modificare a Legii privind străinii) din 18 iunie 2012, intrată în vigoare la 1 iulie 2012.

Situația de fapt din litigiul principal și întrebările preliminare

- 14 X a intrat pe teritoriul danez la 14 august 2015 și a introdus la 21 octombrie 2015, la Udlændingestyrelsen (Oficiul pentru Migrație, Danemarca), o cerere de permis de ședere în Danemarca, în scopul reîntregirii familiei cu soțul său, Y, resortisant turc cu reședința în acest stat membru de la 27 septembrie 1979, care obținuse un permis de ședere permanentă în statul membru menționat în cursul anului 1985.

- 15 În această cerere se arată că Y efectuase o formare în limba daneză privind printre altele calculul tehnic, semnalizarea lucrărilor rutiere, înțelegerea planurilor, introducerea în domeniul muncii și tehnicile de lucru și că, în orice caz, în calitate de lucrător turc care desfășoară o activitate profesională în Danemarca din anul 1980, adică de peste 36 de ani, în special în calitate de tehnician mecanic, de agent de serviciu, de responsabil de magazin sau de responsabil de

antrepozit, Y nu era obligat să îndeplinească condiția de a promova un examen de limba daneză, prevăzută la articolul 9 alineatul 12 punctul 5 din Legea privind străinii. Se preciza totodată că cei patru copii adulți ai lui Y, mama acestuia și toți frații și surorile sale trăiau în Danemarca.

- 16 Prin decizia din 1 martie 2016, Oficiul pentru Migrație a respins această cerere în temeiul articolului 9 alineatul 12 punctul 5 din Legea privind străinii, pentru motivul că Y nu demonstrase îndeplinirea condiției prevăzute de această dispoziție și că nu existau motive speciale care să justifice o derogare în această privință. Oficiul pentru Migrație a adăugat că această decizie nu este repusă în discuție de clauzele de standstill, astfel cum au fost interpretate de Curte în Hotărârea din 10 iulie 2014, Dogan (C-138/13, EU:C:2014:2066).
- 17 X a formulat o contestație administrativă la Udlændinge-Integrations-og Boligministerium (Ministerul pentru Străini, Integrare și Locuință, Danemarca), devenit Udlændinge-og Integrationsministeriet (Ministerul pentru Străini și Integrare, Danemarca) împotriva părții din decizia din 1 martie 2016 care cuprinde o apreciere în raport cu Acordul de asociere și cu instrumentele aferente acestuia, în special clauzele de standstill. Prin cererea sa, X solicita să fie reexaminată compatibilitatea acestei decizii cu Hotărârea din 10 iulie 2014, Dogan (C-138/13, EU:C:2014:2066), și cu Hotărârea din 12 aprilie 2016, Genc (C-561/14, EU:C:2016:247).
- 18 La 25 aprilie 2016, Styrelsen for International Rekruttering og Integration (Oficiul pentru Recrutare Internațională și Integrare, Danemarca) i-a eliberat lui X un permis de ședere în Danemarca în scopul exercitării unei activități salariate care, după reînnoire, a expirat la 13 septembrie 2021.
- 19 La 27 august 2018, X a sesizat Københavns byret (Tribunalul Municipal din Copenhaga, Danemarca) cu o acțiune prin care a solicitat anularea și trimiterea spre reexaminare a deciziei Ministerului pentru Străini și Integrare din 6 decembrie 2017, în măsura în care prin această decizie se confirma că clauzele de standstill nu se opuneau respingerii cererii sale de reîntregire a familiei în temeiul dreptului național pertinent. În urma unui transfer de competențe, Comisia de Soluționare a Contestațiilor în materie de Imigrație a înlocuit Ministerul pentru Străini și Integrare în calitatea acestuia de pârât în litigiul principal.
- 20 Prin ordonanța din 22 noiembrie 2019, Københavns byret (Tribunalul Municipal din Copenhaga) a înaintat cauza instanței de trimitere, Østre Landsret (Curtea de Apel a Regiunii de Est, Danemarca), care a acceptat să o judece în primă instanță.
- 21 În primul rând, instanța de trimitere ridică problema dacă o legislație națională precum cea în discuție în litigiul principal, care condiționează obținerea unui permis de ședere în scopul reîntregirii familiei soțului unui resortisant turc care are reședința legală și care lucrează în statul membru gazdă de promovarea unui examen de cunoaștere a limbii acestui stat membru, constituie o „nouă restricție”, în sensul clauzei de standstill care figurează la articolul 13 din Decizia nr. 1/80, și, în cazul unui răspuns afirmativ, dacă o asemenea restricție poate fi justificată de obiectivul de a garanta o integrare reușită a acestui soț.
- 22 Instanța de trimitere arată, în această privință, că reiese dintr-o jurisprudență bogată a Curții referitoare la articolul 13 din Decizia nr. 1/80 că clauza de standstill prevăzută de această dispoziție se opune introducerii de către un stat membru a unor noi restricții privind reîntregirea familiei cu un soț sau cu copii originari din Turcia, cu excepția cazului în care o astfel de restricție

este justificată de un motiv imperativ de interes general, este de natură să garanteze realizarea obiectivului legitim urmărit și nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestuia (Hotărârea din 10 iulie 2019, A, C-89/18, EU:C:2019:580).

- 23 Desigur, Curtea ar fi recunoscut deja că obiectivul care constă în garantarea unei integrări reușite poate constitui un motiv imperativ de interes general (Hotărârea din 12 aprilie 2016, Genc, C-561/14, EU:C:2016:247, punctele 55 și 56, precum și Hotărârea din 10 iulie 2019, A, C-89/18, EU:C:2019:580, punctul 34). Totuși, pe de o parte, Curtea nu s-ar fi pronunțat încă cu privire la aspectul dacă o condiție de promovare a unui examen de limbă poate fi impusă nu membrului de familie care solicită reîntregirea familiei cu lucrătorul turc care are reședința în statul membru în cauză, ci acestui lucrător. Pe de altă parte, Curtea ar fi statuat că o condiție prin care se impune soțului unui lucrător turc cu reședința în statul membru în cauză, care solicită să intre pe teritoriul acestui stat membru în scopul reîntregirii familiei, să dovedească în prealabil că a dobândit cunoștințe lingvistice elementare în limba oficială a statului membru respectiv depășește ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivului urmărit, pentru motivul că lipsa dovezii privind dobândirea unor cunoștințe lingvistice suficiente atrăgea automat respingerea cererii de reîntregire a familiei, fără a se ține seama de circumstanțele speciale ale fiecărui caz în parte (Hotărârea din 10 iulie 2014, Dogan, C-138/13, EU:C:2014:2066, punctul 38).
- 24 Instanța de trimitere precizează în această privință că, în urma pronunțării acestei hotărâri, Justitsministeriet (Ministerul Justiției, Danemarca) a considerat că nu era necesar să modifice condițiile privind reîntregirea familiei prevăzute de Legea privind străinii, din moment ce se poate deroga de la acestea în prezența unor motive speciale a căror existență este apreciată ținându-se cont de circumstanțele speciale ale fiecărui caz în parte.
- 25 În al doilea rând, instanța de trimitere ridică problema dacă principiul nediscriminării pe motiv de cetățenie, prevăzut la articolul 10 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80, se opune unei legislații naționale precum cea în discuție în litigiul principal, în măsura în care ea nu se aplică nici resortisanților danezi, nici resortisanților statelor membre ale Uniunii Europene sau ale Spațiului Economic European (SEE). Ea arată în această privință că, în conformitate cu modul său de redactare, dispoziția menționată privește remunerarea și celelalte condiții de muncă, domenii din care nu pare să facă parte legislația națională în discuție în litigiul principal.
- 26 În ipoteza în care Curtea ar considera că articolul 10 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80 nu este aplicabil în speță, instanța de trimitere ridică, în al treilea rând, problema dacă este aplicabilă norma generală de nediscriminare prevăzută la articolul 9 din Acordul de asociere și, în caz afirmativ, dacă această dispoziție se opune unei legislații naționale precum cea în discuție în litigiul principal.
- 27 În al patrulea și ultimul rând, instanța de trimitere ridică problema dacă dispoziția menționată are efect direct și poate fi, așadar, invocată în mod direct de particulari în fața instanțelor naționale.
- 28 În aceste condiții, Østre Landsret (Curtea de Apel a Regiunii de Est) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:
- „1) Clauza de standstill prevăzută la articolul 13 din Decizia nr. 1/80 se opune introducerii și aplicării unei reglementări naționale care, drept condiție pentru reîntregirea familiei cu privire la soți, impune – cu excepția cazului în care există motive deosebit de imperioase într-un caz particular – susținerea cu succes a unui test lingvistic în limba oficială a statului membru gazdă de soțul/concubinul care, în calitate de lucrător turc în statul membru în

cauză, intră sub incidența Acordului de asociere și a Deciziei nr. 1/80, într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal, în care lucrătorului turc i-a fost acordat dreptul de ședere permanentă în statul membru al Uniunii în cauză în temeiul reglementării aflate anterior în vigoare, care nu impunea susținerea cu succes a unui test în limba statului membru în cauză ca o condiție preliminară pentru dobândirea aceluși drept?

- 2) Dispozițiile speciale de interzicere a discriminării prevăzute la articolul 10 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80 includ în sfera lor de aplicare o reglementare națională care, drept condiție a reîntregirii familiei cu privire la soți, impune – cu excepția cazului în care există motive deosebit de imperioase într-un caz particular – susținerea cu succes a unui test lingvistic în limba oficială a statului membru gazdă de soțul/concubinul care, în calitate de lucrător turc în statul membru în cauză, intră sub incidența Acordului de asociere și a Deciziei nr. 1/80, într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal, în care lucrătorului turc i-a fost acordat dreptul de ședere permanentă în statul membru în cauză în temeiul reglementării aflate anterior în vigoare, care nu impunea susținerea cu succes a unui test în limba statului membru în cauză ca o condiție preliminară pentru dobândirea aceluși drept?
- 3) În cazul unui răspuns negativ la a doua întrebare, principiul general al nediscriminării prevăzut la articolul 9 din Acordul de asociere se opune unei reglementări naționale precum cea menționată, într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal, în care lucrătorul turc a dobândit dreptul de ședere permanentă în statul membru în cauză în temeiul reglementării aflate anterior în vigoare, care nu impunea susținerea cu succes a unui test în limba oficială a statului membru gazdă ca o condiție preliminară pentru dobândirea aceluși drept, în condițiile în care o atare cerință nu este impusă resortisanților statului nordic membru în cauză (în acest caz, Danemarca) și ai altor țări nordice sau altor persoane care sunt resortisanți ai unei țări din Uniune (astfel, nefiind impusă resortisanților Uniunii/SEE)?
- 4) În cazul unui răspuns afirmativ la a treia întrebare, principiul general al nediscriminării prevăzut la articolul 9 din Acordul de asociere poate fi invocat în mod direct în fața instanțelor naționale?”

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima întrebare

- 29 Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 13 din Decizia nr. 1/80 trebuie interpretat în sensul că o legislație națională, introdusă după intrarea în vigoare a acestei decizii în statul membru în cauză, care condiționează reîntregirea familiei între un lucrător turc cu reședința legală în acest stat membru și soțul său de promovarea de către acest lucrător a unui examen care atestă un anumit nivel de cunoaștere a limbii oficiale a statului membru respectiv, constituie o „nouă restricție”, în sensul acestui articol, și, în cazul unui răspuns afirmativ, dacă aceasta poate fi justificată de obiectivul care constă în garantarea unei integrări reușite a soțului respectiv.
- 30 Trebuie amintit că clauza de standstill prevăzută la articolul 13 din Decizia nr. 1/80 interzice în mod general introducerea oricărei noi măsuri interne care ar avea ca obiect sau ca efect să supună exercitarea de către un resortisant turc a liberei circulații a lucrătorilor pe teritoriul

statului membru în cauză unor condiții mai restrictive decât cele care îi erau aplicabile la intrarea în vigoare a acestei decizii pe teritoriul acestui stat membru (Hotărârea din 2 septembrie 2021, Udlændingenævnet, C-379/20, EU:C:2021:660, punctul 19 și jurisprudența citată).

- 31 Mai precis, Curtea a statuat în repetate rânduri că o reglementare națională care înăsprește condițiile de reîntregire a familiei cu lucrătorii turci cu reședința legală în statul membru în cauză în raport cu cele aplicabile la intrarea în vigoare a Deciziei nr. 1/80 constituie o „nouă restricție”, în sensul articolului 13 din această decizie, privind exercitarea de către acești lucrători turci a liberei circulații a lucrătorilor în acest stat membru (a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 iulie 2019, A, C-89/18, EU:C:2019:580, punctul 28, și Hotărârea din 2 septembrie 2021, Udlændingenævnet, C-379/20, EU:C:2021:660, punctul 20).
- 32 Aceasta este situația dat fiind că decizia unui resortisant turc de a se deplasa într-un stat membru pentru a exercita acolo o activitate salariată poate fi influențată negativ în cazul în care legislația acestui stat face dificilă sau imposibilă reîntregirea familiei, astfel încât resortisantul menționat poate, eventual, să se vadă obligat să aleagă între activitatea sa în statul membru în cauză și viața sa de familie în Turcia (Hotărârea din 10 iulie 2019, A, C-89/18, EU:C:2019:580, punctul 29 și jurisprudența citată).
- 33 În speță, din decizia de trimitere reiese că legislația națională în discuție în litigiul principal, și anume articolul 9 alineatul 12 punctul 5 din Legea privind străinii, care condiționează reîntregirea familiei între un lucrător turc cu reședința legală în Danemarca și soția acestuia de promovarea de către acest lucrător a unui examen care atestă un anumit nivel de cunoaștere a limbii oficiale a acestui stat membru, a fost introdusă după data intrării în vigoare în Danemarca a Deciziei nr. 1/80 și că ea determină o înăsprire, în materie de reîntregire a familiei, a condițiilor care reglementează intrarea pe teritoriul danez a soților lucrătorilor turci cu reședința legală în statul membru menționat în raport cu cele care erau aplicabile înainte de intrarea în vigoare a acestei decizii.
- 34 În aceste condiții, trebuie să se constate că o legislație națională precum cea în discuție în litigiul principal constituie o „nouă restricție”, în sensul articolului 13 din Decizia nr. 1/80.
- 35 În ceea ce privește aspectul dacă o asemenea legislație poate fi justificată, trebuie amintit că o „nouă restricție”, în sensul articolului 13 din Decizia nr. 1/80, este interzisă, cu excepția cazului în care ea face parte dintre limitările prevăzute la articolul 14 din această decizie sau a celui în care este justificată de un motiv imperativ de interes general, este de natură să garanteze realizarea obiectivului legitim urmărit și nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivului respectiv (Hotărârea din 2 septembrie 2021, Udlændingenævnet, C-379/20, EU:C:2021:660, punctul 23 și jurisprudența citată).
- 36 În această privință, este cert că legislația națională în discuție în litigiul principal nu este justificată de motive de ordine publică, de siguranță publică sau de sănătate publică, prevăzute la articolul 14 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80.
- 37 Instanța de trimitere arată însă că obiectivul urmărit de această legislație constă în garantarea unei integrări reușite a membrului de familie care solicită acordarea unui drept de ședere în statul membru în cauză în scopul reîntregirii familiei.

- 38 Este adevărat că Curtea a statuat deja că un asemenea obiectiv poate constitui un motiv imperativ de interes general, în sensul Deciziei nr. 1/80 (Hotărârea din 12 aprilie 2016, Genc, C-561/14, EU:C:2016:247, punctul 56, precum și Hotărârea din 2 septembrie 2021, Udlændingenævnet, C-379/20, EU:C:2021:660, punctul 26 și jurisprudența citată).
- 39 În aceste condiții, trebuie să se examineze dacă o legislație națională precum cea în discuție în litigiul principal este de natură să realizeze acest obiectiv și nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea lui.
- 40 În această privință, din decizia de trimitere, precum și din indicațiile furnizate de guvernul danez reiese că o atare legislație urmărește să garanteze integrarea reușită a membrului familiei unui lucrător turc cu reședința legală în Danemarca, care solicită acordarea unui drept de ședere în acest stat membru în scopul reîntregirii familiei, asigurându-se că acest lucrător face dovada unui anumit nivel de cunoaștere a limbii daneze și că este, în consecință, în măsură să dovedească faptul că este bine integrat în statul membru menționat și că poate ajuta membrul în cauză al familiei sale să învețe această limbă și să se integreze de asemenea în acest stat membru.
- 41 Desigur, deținerea de către un lucrător turc cu reședința pe teritoriul unui stat membru a unui nivel suficient de cunoaștere a limbii oficiale a acelui stat membru, atestată de promovarea unui examen precum cel prevăzut de legislația națională în discuție în litigiul principal, este de natură să îi permită acestui lucrător să îl asiste pe membrul familiei sale care solicită un drept de ședere în scopul reîntregirii familiei cu lucrătorul menționat în statul membru respectiv în procesul său de integrare în acesta din urmă.
- 42 În aceste condiții, trebuie arătat, pe de o parte, că, deși obiectivul urmărit de o legislație națională precum cea în discuție în litigiul principal este cel al integrării reușite a membrului de familie care solicită beneficiul reîntregirii familiei, o atare legislație nu permite nicidecum luarea în considerare a capacităților de integrare care îi sunt proprii, ci se întemeiază exclusiv pe premisa potrivit căreia integrarea reușită a acestuia din urmă nu este suficient garantată dacă lucrătorul turc vizat de această cerere de reîntregire a familiei nu îndeplinește condiția de promovare referitoare la cunoașterea limbii oficiale a statului membru în cauză.
- 43 Această constatare este confirmată de faptul că, în ședința din fața Curții, guvernul danez a admis că, chiar dacă s-ar dovedi că, în speță, soția unui asemenea lucrător ar cunoaște perfect limba daneză, cererea sa de acordare a unui drept de ședere în Danemarca în scopul reîntregirii familiei ar fi totuși respinsă, întrucât acesta din urmă nu a îndeplinit condiția promovării unui examen de limbă daneză.
- 44 Pe de altă parte, trebuie subliniat, așa cum a arătat în esență și avocatul general la punctele 34-40 din concluziile sale, că o legislație națională precum cea în discuție în litigiul principal nu permite nici autorităților competente să țină seama, în scopul aprecierii posibilității de a deroga de la obligația de promovare a examenului de limbă pe care o impune, de factori susceptibili să demonstreze integrarea efectivă a lucrătorului turc vizat de cererea de reîntregire a familiei și, prin urmare, de faptul că, în pofida eșecului său la acest examen, acest lucrător poate, în caz de nevoie, să contribuie la integrarea membrului familiei sale în acest stat membru.
- 45 Mai precis și sub rezerva unei verificări efectuate de instanța de trimitere, din dosarul de care dispune Curtea reiese că posibilitatea de a se deroga de la obligația de promovare a examenului de limbă daneză pentru motive speciale care țin mai ales de unitatea familiei nu se aplică decât în ipoteze limitate, amintite la punctul 39 din concluziile domnului avocat general, și fără a se

permite luarea în considerare, în cadrul unei aprecieri individuale, a capacităților de integrare proprii ale membrului de familie care solicită beneficiul reîntregirii familiei și a integrării efective a lucrătorului turc vizat de această cerere.

- 46 Prin urmare, trebuie să se constate că o legislație națională precum cea în discuție în litigiul principal depășește ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivului urmărit.
- 47 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, trebuie să se răspundă la prima întrebare că articolul 13 din Decizia nr. 1/80 trebuie interpretat în sensul că o legislație națională, introdusă după intrarea în vigoare a acestei decizii în statul membru în cauză, care condiționează reîntregirea familiei între un lucrător turc cu reședința legală în acest stat membru și soțul său de promovarea de către acest lucrător a unui examen care atestă un anumit nivel de cunoaștere a limbii oficiale a statului membru respectiv, constituie o „nouă restricție”, în sensul acestei dispoziții. O asemenea restricție nu poate fi justificată de obiectivul care constă în garantarea unei integrări reușite a acestui soț, din moment ce această legislație nu permite autorităților competente să țină seama nici de capacitățile de integrare proprii acestuia din urmă, nici de alți factori, în afară de promovarea unui atare examen, care să ateste integrarea efectivă a lucrătorului respectiv în statul membru în cauză și, prin urmare, capacitatea sa de a-și ajuta soțul să se integreze în acesta.

Cu privire la întrebările a doua-a patra

- 48 Ținând seama de răspunsul dat la prima întrebare, nu este necesar să se răspundă la a doua-a patra întrebare.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 49 Întrucât, în raport cu părțile din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident apărut la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a doua) declară:

Articolul 13 din Decizia nr. 1/80 a Consiliului de asociere din 19 septembrie 1980 privind dezvoltarea asocierii dintre Comunitatea Economică Europeană și Turcia

trebuie interpretat în sensul că

o legislație națională, introdusă după intrarea în vigoare a acestei decizii în statul membru în cauză, care condiționează reîntregirea familiei între un lucrător turc cu reședința legală în acest stat membru și soțul său de promovarea de către acest lucrător a unui examen care atestă un anumit nivel de cunoaștere a limbii oficiale a statului membru respectiv, constituie o „nouă restricție”, în sensul acestei dispoziții. O asemenea restricție nu poate fi justificată de obiectivul care constă în garantarea unei integrări reușite a acestui soț, din moment ce această legislație nu permite autorităților competente să țină seama nici de capacitățile de integrare proprii acestuia din urmă, nici de alți factori, în afară de promovarea unui atare examen, care să ateste integrarea efectivă a lucrătorului respectiv în

statul membru în cauză și, prin urmare, capacitatea sa de a-și ajuta soțul să se integreze în acesta.

Semnături